

og Undervisningsministeriet. Da disse imidlertid ikke i og for sig kunde være afgjørende, har der oftere baade af Bestyrelsen og Kirke-eieren været følt Trang til faste og bestemte Regler for de i det Enkelte gaaende Forbringinger, der kunde stilles til Kirkeeieren, og da det derhos er fundet, at det stadige Gjennemsyn i Ministeriet af alle Synsforretninger i og for sig ligger udenfor Ministeriets Opgave, og netop naar der blev givet faste Lovregler, maatte kunne undrages eller i al Fald betydeligt indskrænkes, har Ministeriet fundet her at burde bringe en Lov i Forslag, indeholdende nærmere Forrifter for Tilsyn med Kirken og de Forbringinger, der maatte stilles til Kirkernes Giere eller Bestyrere.

Og under samme Lov har Ministeriet da fundet ogsaa at burde inddrage de Bestemmelser, der menes at burde tages angaaende Præstegaardssyn.

Med Hensyn til de enkelte §§er bemærkes Følgende:

ad § 1.

Det har været under Overveielse, om ikke Synene kunne indskrænkes saaledes, at de kun blive at afholde hvert andet Aar. Men da man har befrygtet, at en saadan Bestemmelse vilde virke skadelig paa mange Kirkers Tilstand, er der her valgt den Mellemvei, at overlade til Ministeriet at meddele Andtagelse i det Enkelte fra Reglerne om Afholdelse af aarlige Syn.

ad § 2.

Af Hensyn til i det Generelle (§ 37) foreslaaede Bestemmelse om Opsamling af en Kirkefond og Beregning over Bidragene til samme, er det nødvendigt, at der findes Opgivelser af de enkelte Kirkers Tiender og øvrige Eiendomme. Men desuden maa det vist i Almindelighed ansees som hensigtsmæssigt, for at fremme et sikkert og ordnet Tilsyn med Kirkernes Eiendom, at der til det Offentliges Brug holdes Bog over disse Eiendomme. Og for sikkert at befordre Hensigten med Kirkesynet er det tillige nødvendigt, at der føres Bog over Kirkens Tilbehør og Inventarium.

ad § 3.

De i denne § indeholdte almindelige Bestemmelser ere i det Væsentlige stemmende med, hvad der af Bestyrelsen og Domstolene hidtil er antaget.

Canc. Skrivelse af 14de Juli 1835 udtaler, at „hvad der enten efter udtrykkeligt Lovbud bør findes i en Kirke, eller som i sig selv er fornødent, for at Gudstjenesten der kan holdes med Sømmelighed, uden saadan Ubequemmelighed for Menigheden, som aabenbart vilde gjøre Kirkebesøget eller den andagtsfulde Følelse, hvoraf Menigheden bør være gjenmætrængt, Afbræk, hører vistnok ogsaa til det, som Menigheden kan fordrø tilveiebragt og vedligeholdt af dem, der oppebære Kirkens Tiende.“

Ministeriets Skrivelse af 29de Januar 1850 udtaler, at Ministeriet anseer sig berettiget til at fordrø saadanne Forandringer ved Kirken, uden hvilke de kirkelige Handlinger vilde tabe i Andagt og Sømmelighed.

Biborg Lands-Overrets Dom af 9de August 1847 udtaler, „at det efter L. 2—22—4 og 5 paaligger Kirkeeieren at afhjælpe, hvad der efter Kirkens Tiend rettelig kan ansees som Mangel ved samme, og det følger ligefrem af Sagens Natur og stemmer med Rescr. af 19de Novbr. 1802 § 4 og Analogie af Forordningen af 13de August 1734 § 14, at Giere ikke blot maa holde Kirken og dens Tilbehør fri for Brøstfældighed, men i det Hele holde samme i forsvarlig og sømmelig eller anstændig Stand.“

Lands-Over- samt Hof- og Stads-Rettens Dom af 15de August 1859 udtaler i Anledning af et Spørgsmaal, om der paahviler en Kirkeeier den Forpligtelse paa Kirkesynets Forlangende at ombytte de nuværende Gulve af Muursteen i Stolestaderne med Gulve af Brædder, at forsaavidt Kirkeeieren har formæent, at en benægtende Besvarelse heraf hjemles ved Lovens 2—22—4, der ifkun gjør det til Pligt for Kirkeeierne ikke at lade Kirken forsælde, hvilket Paalæg efterkommes ved behørig Vedligeholdelse af Steengulvet, da kan der ikke heri gives ham Medhold; thi selv om den nævnte Artikel maatte være at forstaae saaledes, at den ikke tilsigtede Andet eller Mere end en